

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Mgr. S. A. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Nádeníčkem
sídlem Průchodní 377/2, Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**
sídlem Vrchlického 46, Jihlava

za účasti: V. J.

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 13. 7. 2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá vyslovení nezákonnosti vykázání ze společného obydlí. Domnívá se, že samotné vykázání, i na něj navazující postup policejního orgánu, je stíženo vadami, které způsobují nezákonnost.
2. Podle žalobce je podmínkou pro vykázání existence společného obydlí, tj. domu nebo bytu společně obývaného vykázanou a ohroženou osobou. Smyslem a účelem vykázání je ochrana ohrožené osoby v situaci, kdy dlouhodobě bydlí s jinou osobou, z jejíž strany dochází k ohrožení života, zdraví či svobody. Obývá-li ohrožená osoba s osobou vykázanou společné obydlí, je u ní dána specifická forma závislosti vyplývající z toho, že má ztíženou možnost toto obydlí opustit. Naopak pokud se ohrožená osoba v daném místě dlouhodobě nezdržuje, nedochází z něj do zaměstnání a nemá tam většinu svých osobních věcí, není výše popsaná míra závislosti dána. V takovém případě vykázání postrádá jakoukoliv legitimitu.
3. Podle záznamu o vykázání byla v nynějším případě ohroženou osobou V. J. (bývalá manželka žalobce); vůči jiným osobám nebylo ohrožení života policejním orgánem konstatováno. Vzhledem k tomu, že V. J. v místě, z něhož byl žalobce vykázán, nebydlí, pouze do něj příležitostně přijíždí na návštěvu, není u ní podle žalobce dána žádná specifická míra závislosti na obydlí ani na jeho osobě. To, že V. J. bydlí dlouhodobě v J. (H.-N. V.), plyne ze SMS komunikace nebo z jejího facebooku, případně z rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 30. 6. 2020, č. j. 14 Nc 528/2020-52. Informaci o tom, že se nejedná o společné obydlí, měl policejní orgán v době vykázání k dispozici, ovšem nijak ji nerefletoval. Totéž plyne rovněž z výpovědi V. J. J., kterou žalovaný zmiňoval ve sdělení k námitkám. Pokud V. J. pociťovala v žalobcově obydlí jakékoliv ohrožení, mohla jej jednoduše opustit a styk s dětmi realizovat jinde. Vykázání tak bylo podle žalobce nezákonné.
4. Druhou nutnou podmínkou pro vykázání je existence důvodného předpokladu budoucího útoku založeného na objektivně zjištěné skutečnosti, nikoliv na osamoceně subjektivní výpovědi ohrožené osoby. Před vykázáním byl policista povinen ověřit tvrzení ohrožené osoby. V nynějším případě žádná objektivní okolnost zjištěna nebyla. Vykázání bylo založeno pouze na podaném vysvětlení V. J. a syna V. J. J., který však incidentu nebyl přítomen. Jeho popis událostí je navíc zkreslený vztahem k žalobci, který je od rozvodu problematický. Ve skutečnosti tak jediným důkazním pramenem byla výpověď ohrožené osoby.
5. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný zjistil skutečnosti, které odůvodňovaly nutnost dalšího zjišťování skutkového stavu. Bylo zřejmé, že se jedná o rozvedené manžele a že děti jsou v péči žalobce. Tvrdila-li ohrožená osoba, že žalobce od roku 2010 používá nepřiměřených fyzických trestů, mělo být blíže zjišťováno, proč byly děti svěřeny otci. Policejní orgán však tvrzení ohrožené osoby nekriticky přijal, aniž by relevantní skutečnosti případu blíže proěřoval (např. vyžádáním rozhodnutí soudu o péči). Ani poté, co bylo žalovanému soudní rozhodnutí o péči doručeno, nebylo nijak zohledněno. Přitom z něj vyplývá, že matka v řízení o péči nevyjádřila žádnou pochybnost o schopnosti otce stran péče o děti. Tím byla věrohodnost klíčového důkazu (výpovědi matky) významným způsobem zpochybněna. Pokud by bylo provedeno bližší šetření, musel by policejní orgán dospět k závěru, že ze strany žalobce není dán důvodný předpoklad budoucího útoku. Na dokreslení této skutečnosti žalobce přiložil hodnocení jeho osoby některými subjekty veřejného života (sportovní klub, škola, farnost). Žalovaný tak pochybil tím, že nekriticky vycházel z výpovědí V. J. a V. J., aniž by je zhodnotil v kontextu dalších

skutečností. V důsledku toho učinil nesprávný závěr o tom, že byl dán důvodný předpoklad budoucího útoku.

6. Podle žalobce policista nerespektoval zásadu přiměřenosti, což mělo za následek závažný zásah do práv žalobce a jeho dětí v několika rovinách. Nepřiměřenost zásahu je dána zejména jeho načasováním. K vykázaní došlo dříve, než byla žalobci dána možnost podat vysvětlení. Takto ukvapený postup nebyl nezbytný, neboť žalobce od počátku poskytoval policejnímu orgánu součinnost a navrhoval důkazní prostředky k řádnému zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě nepochybně byl prostor pro ověření pravdivosti informací, neboť akutní potřeba vykázaní nebyla dána. Druhým důvodem nepřiměřenosti zásahu je, že ochrany ohrožené osoby mohlo být dosaženo, aniž by současně bylo zasaženo do žalobcových práv. Ohrožená osoba mohla jednoduše opustit obydlí, neboť zde byla jen na návštěvě. Za třetí spočívá nepřiměřenost v nezohlednění dopadu zásahu do práva na rodinný život jak žalobce, tak jeho dětí, které jsou mu svěřeny do péče.
7. Úřední záznam o vykázaní a jeho odůvodnění je podle žalobce nepřezkoumatelné. Nutnost řádného odůvodnění přitom plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Tzv. souhrnné zjištění, jímž je zjištěn skutkový stav na základě všech provedených důkazů, je vyloučené. Z odůvodnění není zřejmé, z jakého důkazního prostředku byl skutkový stav zjištěn, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Ani z úředního záznamu nelze rozpoznat, z jakého důkazního prostředku je dovozován závěr o důvodném předpokladu budoucího útoku. Splněna není ani podmínka, že došlo k vykázaní ze společného obydlí. Správní orgán rovněž řádně nevysvětlil, proč policejní orgán označoval za ohrožené osoby rovněž děti, neboť podle odůvodnění byla ohroženou osobou výlučně V. J. O vykázaní bylo rozhodnuto v 17:35 hodin, tj. již na místě incidentu. Logicky tedy nemůže být odůvodněno skutečnostmi, které byly zjištěny až následně při podání vysvětlení v budově obvodního oddělení policie v Bystrici nad Pernštejnem. Na základě těchto nedostatků nelze posoudit, na základě jakých skutečností policejní orgán o vykázaní rozhodl a zda tyto skutečnosti postačovaly k vykázaní žalobce. Je možné uvažovat i o tom, že policejní orgán rozhodl o vykázaní až později, neboť žalobci bylo potvrzení o vykázaní předáno až cca ve 22:30 hodin. Popsaný vadný postup činí celé vykázaní rovněž zmatečné.
8. Další pochybení spočívá v porušení § 47 odst. 2 zákona o policii, neboť k zásahu nebyla přibrána nezúčastněná osoba. Nebezpečí z prodlení nehrozilo, neboť tvrzený incident nijak nepokračoval a nehrozila jeho eskalace. V daném případě mohly být k vykázaní přibráni např. sousedi, kteří pravidelně bývají doma a bydlí v těsné blízkosti. Ani z odůvodnění záznamu o vykázaní neplyne jakékoliv nebezpečí z prodlení. Bezdůvodná nepřítomnost nezúčastněné osoby tak způsobuje nezákonnost policejního postupu i samotného vykázaní.
9. V nynějším případě nebylo v souladu s § 44 odst. 3 zákona o policii součástí potvrzení o vykázaní poučení o právech a povinnostech vykázané osoby. Poučení bylo žalobci předáno až na samostatné listině při převzetí potvrzení o vykázaní; to však odporuje § 44 odst. 5 zákona. Chybí rovněž informace o možnosti vyzvednout si kopii úředního záznamu o vykázaní, ačkoliv takové poučení má být obligatorní náležitostí potvrzení o vykázaní.
10. Další vadu postupu policie spatřuje žalobce v tom, že mu úřední záznam byl poskytnut až k písemné žádosti jeho zástupce dne 16. 7. 2021, tj. poslední den lhůty k podání námitek.

Tím bylo rovněž zasaženo do práva na podání námitek, neboť ty nemohl žalobce podat, pokud mu nebyly známy důvody vykázání. Všechny úkony v rámci vykázání je nutno provádět bez zbytečného odkladu, neprodleně, aby případné zrušení vykázání na základě námitek mohlo splnit účel pro vykazaného. Úřední záznam je navíc neúplný, neboť z něj neplyne, jaké veškeré úkony policista v rámci vykázání provedl.

11. Nezákonné bylo podle žalobce rovněž vypořádání jeho námitek. Jak námitky podané při vykázání, tak námitky podané písemně, nebyly věcně vypořádány. To prohlubuje nezákonnost zásahu. Námitky o neexistenci společného obydlí a absenci důvodu vykázání nebyly řádně posouzeny. Nepřezkoumatelná je rovněž argumentace o neexistenci důvodného předpokladu budoucího útoku. Přestože bylo zmíněno, že byly zjištěny typické znaky a rizikové faktory domácího násilí, ve vypořádání námitek nebylo uvedeno, z jakého pramene toto zjištění plyne. Nedostatečně bylo reagováno rovněž na námitku nepřiměřenosti zásahu, nepřítomnosti nezúčastněné osoby a zmatečnosti. Vadný byl rovněž proces vypořádání námitek, k němuž nedošlo bez zbytečného odkladu, ale až po čtyřech dnech.
12. S ohledem na vše uvedené žalobce navrhl, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve vykázání žalobce ze společného obydlí byl nezákonný.

II. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný nepovažoval podanou žalobu za důvodnou. Je přesvědčen, že nedošlo k porušení zákona ani k nepřiměřenosti zásahu, natož k zásahu do žalobcova práva na rodinný život. Vykázání proběhlo v souladu s § 44 odst. 1 zákona o policii.
14. Ke skutkovým okolnostem případu odkázal na popis uvedený v záznamu o vykázání. Po zhodnocení zjištěných skutečností policista na místě uzavřel, že ze strany žalobce hrozí vysoké riziko budoucího možného napadení bývalé manželky žalobce a jejich dětí, proto bylo rozhodnuto o jeho vykázání. Předmětné skutečnosti byly zjištěny z vysvětlení V. J. a syna V. J. J. učiněných na místě incidentu a podáním vysvětlení na služebně policie.
15. Podle žalovaného je vykázání faktickým úkonem, jehož předmětem je zásah do práva k domu a bytu. Jeho smyslem je oddělit od sebe osobu, jež se dopouští útoků v rámci domácího násilí, a osobu tímto jednáním ohroženou. Podmínku opakování útoků uvádí zákon pouze demonstrativně. Dalšími rizikovými faktory, ze kterých může plynout obava opakování útoku, může být obzvláště surový způsob vedení útoku aj. V krajním případě tak může být osoba vykázána i pro ojedinělý vážný incident násilí. Žalobce byl vykázán na základě protiprávního jednání, které bylo vyhodnoceno přinejmenším jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 251/2016 Sb., což bylo oznámeno Městskému úřadu Bystřice nad Pernštejnem.
16. Co se týče průběhu skutkových okolností, dne 13. 7. 2021 v 15:24 hodin V. J. na linku policie oznámila, že byla napadena žalobcem. Policista na místě vyhodnotil situaci a v 17:35 hodin rozhodl, že bude provedeno vykázání žalobce ze společného obydlí. Žalobce byl v 18:07 hod. vyslechnut, ovšem odmítl se k věci vyjádřit. Poté podala na služebně policie vysvětlení V. J. a následně se k věci vyjádřil i žalobce za účasti svého zástupce a pracovníků OSPOD. Vyslechnuti byli rovněž další členové domácnosti (děti a rodiče poškozené). Z těchto výpovědí vyplynulo, že jak syn V. J. J., tak tchán žalobce J. J. se vyslovili k nevhodnému chování žalobce ve vztahu k bývalé manželce i dětem. K vykázání tak došlo po řádném zjištění skutkového stavu na místě události, zejména z důvodu ochrany života a zdraví ohrožených osob. Nepravdivá je argumentace, že by se

ohrožená osoba v obydlí nezdržovala. Dům patří jejím rodičům, kteří potvrdili, že jí i žalobci přenechali k užívání byt v patře své nemovitosti. Žalobce tak k užívání nemovitosti nemá žádný právní statut.

17. Žalovaný je přesvědčen, že vykázání bylo v úředním záznamu řádně zdůvodněno. Není možné obecně vymezit obligatorní skupinu důkazů, které je před vykázáním nutno opatřit. V každém případě je nutno vycházet z konkrétních skutkových okolností případu. Podmínky pro vykázání ze společného obydlí dle zákona o policii jsou mírnější než podmínky pro vydání předběžného opatření dle občanského soudního řádu. Přesto Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou návrhu na předběžné opatření vyhověl ještě před ukončením policejního vykázání a nařídil jej na 30 dní.
18. Na odůvodnění vykázání nelze klást přehnané požadavky. Není správním rozhodnutím, ale faktickým pokynem. Mělo by proto obsahovat stručný popis incidentu se znaky domácího násilí a konstatování relevantních skutečností pro splnění zákonných podmínek pro vykázání. Policista nevycházel pouze z tvrzení ohrožené osoby. V. J. byla vyšetřena v nemocnici, což je nepochybně objektivním důkazem.
19. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobce o absenci řádného poučení. Součástí potvrzení o vykázání bylo poučení vykázané osoby, jakož i označení policejního útvaru a jeho adresa. Toto potvrzení žalobce převzal a stvrdil svým podpisem ve 22:30 hodin. Všechny náležitosti vyplývající z § 44 odst. 3 zákona o policii tak byly splněny.
20. Porušen nebyl ani § 47 odst. 2 zákona, neboť povinnost přibrat nezúčastněnou osobu neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení. Z hlediska policejní praxe není vhodné jako nezúčastněné osoby přibírat sousedy, neboť ti často nebývají na věci nezúčastnění. K těmto úkonům se běžně přibírá pracovník městského úřadu apod. Pokud policista na místě vyhodnotil, že hrozí nebezpečí z prodlení, ať už vzhledem k subjektivnímu vnímání či k objektivním okolnostem na místě, nemusel nezúčastněnou osobu přibrat. Žalobci sice bylo v 17.35 hodin sděleno, že bude provedeno vykázání, fakticky k němu však došlo až ve 22:30 hodin na služebně policie. U tohoto vykázání pak byli kromě žalobce přítomni jeho zástupce a dvě pracovnice OSPOD. Námitka nepřítomnosti nezúčastněné osoby na místě tak není důvodná.
21. K námitce nedostatečného vypořádání námitek žalovaný poznamenal, že vykázaná osoba může podat policistovi námítky ihned na místě, případně krajskému ředitelství ve lhůtě 3 dnů od obdržení potvrzení o vykázání. O námitkách vznesených při vykázání rozhodl policejní funkcionář dne 15. 7. 2021 a následujícího dne své rozhodnutí doručil žalobci. Nový zástupce sepsal písemné vyjádření k námitkám a to podal na policii 16. 7. 2021. O těchto námitkách rozhodl služební funkcionář 19. 7. 2021. Požadavek rychlosti a bezodkladnosti tak byl splněn.
22. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Replika žalobce

23. Žalobce v replice ze dne 16. 9. 2021 sdělil, že Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 9. 2021, č. j. 70 Co 130/2021-21, shledal nezákonným usnesení soudu prvního stupně, jímž bylo nařízeno předběžné opatření. Skutkové okolnosti, k nimž soud dospěl, jsou podle žalobce relevantní i pro posouzení nynější zásahové žaloby (zejm. otázky naplnění znaku společného obydlí, ojedinelost incidentu či absence opakování).

V. Posouzení věci soudem

24. Před tím, než soud přistoupil k projednání věci, zabýval se naplněním podmínek řízení, zejména včasností a přípustností podané žaloby, které zkoumá z úřední povinnosti.

V. A) Podmínky řízení

25. Podle § 82 s. ř. s. *každý kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
26. Aktivní legitimace v řízení o zásahové žalobě svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Tvzení o přímém zkrácení žalobce na právech postupem žalovaného, který jej vykázal ze společného obydlí, je konkrétní a reálné. Z judikatury přitom vyplývá, že tvrzené jednání pojmově může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008 - 81). Podmínku aktivní legitimace žalobce tak má soud za splněnou.
27. Pokud jde o legitimaci pasivní, mezi účastníky není sporu o tom, že vytýkané jednání je přičitatelné žalovanému.
28. Při posuzování včasnosti žaloby soud vycházel z § 84 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (subjektivní lhůta). Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (objektivní lhůta).*
29. Žaloba byla podána 23. 7. 2021, tedy v rámci dvouměsíční subjektivní i jednorocní objektivní lhůty; je tedy včasná.
30. Podaná žaloba je přípustná, neboť u deklaratorních zásahů není podle § 85 s. ř. s. nutné trvat na vyčerpání jiných právních prostředků. Lze doplnit, že proti faktickému úkonu žalovaného – vykázání ze společného obydlí – se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.), ani žalobou nečinností (§ 79 s. ř. s.). Navíc žalobce proti vykázání podal k policejnímu orgánu námitky, kterým nebylo vyhověno.
31. Za osobu zúčastněnou soud přibral V. J., neboť vykázání směřovalo k její ochraně (byla ohroženou osobou).

V. B) Právní posouzení věci

32. Vzhledem k tomu, že podmínky řízení byly v dané věci splněny, zabýval se soud důvodností podané žaloby, tedy zákonností policejního vykázání žalobce ze společného obydlí.
33. Dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
34. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
35. Dne 13. 7. 2021 v 17:35 hodin byl žalobce vykázán z rodinného domu č. p. 8 v obci Branišov a přilehlých pozemků v k. ú. Branišov, parc. č. 36/3, 113 a 36/4 (dále též „společné obydlí“) podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Podle odůvodnění úředního záznamu o vykázání ze dne 13. 7. 2021, č. j. KRPJ-72887-6/ČJ-2021-161410, žalobce *„od roku 2019 ve společném obydlí v rodinném domě č. p. 8 v obci Branišov,*

okr. Žďár nad Sázavou, s postupným nárůstem intenzity a vyšším stupněm hrubosti i bezcitnosti, zle nakládal se svojí bývalou manželkou V. J., kdy ji opakovaně slovně napadal, zesměšňoval, kdy následně dne 13. 7. 2021 v 13:00 hod. v rodinném domě č. p. X v obci B. (...), fyzicky napadl bývalou manželku V. J. a to tak, že do ní strčil v době, kdy ona držela v rukách talíř s polévkou, kterou na něj v důsledku postrčení vylila. S. A. M. ji následně povalil na zem, klekl jí na záda a začal ji bít pěstmi do oblasti zad a oblasti krku. Následně svého jednání zanechal. V. J. následně vyhledala lékařské ošetření, kdy se nechala ošetřit na Urgentním příjmu v Nemocnici v Novém Městě na Moravě. Z úředního záznamu o vykazání dále plyne, že bylo zjištěno, že ze strany žalobce docházelo k nepřiměřeným fyzickým trestům dětí (V. J. J., nar. X, J. N. M., nar. X, M. M. M., nar. X, a S. M., nar. X), které měl ve své péči od rozvodu manželů. Zhodnocením všech zjištěných skutečností dospěl policejní orgán k závěru, že „riziko budoucího možného napadení ze strany násilné osoby S. A. M. je mimořádně vysoké“. Proto bylo rozhodnuto v 17:35 hodin o jeho vykazání ze společného obydlí, přičemž toto vykazání směřovalo k ochraně života a zdraví ohrožené osoby V. J. Předmětné skutečnosti byly zjištěny zejména z podání vysvětlení V. J. a syna V. J. J.

36. Dne 13. 7. 2021 v 19:15 hodin podal vysvětlení V. J. J., zletilý syn žalobce a V. J. Zmínil, že od počátku roku 2021 dala matka výpověď a po rozvodu se snaží domů jezdit častěji. Otec matce vždy po příjezdu nadává, často se hádají. Incidentu nebyl přítomen, potkal matku po 13. hodině v Nemocnici v Novém Městě na Moravě, kde mu sdělila, že ji bývalý manžel zmlátil a že jede na urgentní příjem. K osobě otce pak dodal, že jeho tresty byly dost nepřiměřené (mlátil jej pěstmi, dával mu facky). Situace se změnila v jeho 16 letech, kdy se začal bránit. Přestěhoval se dolů k prarodičům a přestal řešit, co se nahoře děje. Sourozenců, kteří bydlí nahoře s otcem, je mu líto.
37. V 19:31 hod téhož dne podala V. J. na služebně policie k věci vysvětlení. Při něm uvedla, že v roce 2002 se vdala za žalobce a začali spolu bydlet společně v rodinném domě jejích rodičů B. Ten částečně zrekonstruovali a od roku 2006 začali s manželem bydlet v prvním patře. V lednu 2021 se s manželem rozvedli, děti byly svěřeny do péče otce, neboť ona nepracovala v místě bydliště dětí. Styk s dětmi nebyl upraven, byl ponechán na dohodě rodičů. Nyní se již asi dva měsíce převážně zdržuje v rodinném domě rodičů, je vedena na úřadu práce. Po rozvodu se vztah s manželem zhoršil, zejména když přijela domů. V poslední době se hodně hádali, vyčítal jí její chování k dětem. K incidentu uvedla, že do ní manžel v době oběda strčil a jí se vylil talíř s polévkou, částečně i na záda manžela. Na to reagoval tak, že ji strhl na zem a několikrát jí udeřil do pravého boku. Po chvíli ji přestal napadat. Děti byly u incidentu. Pak odešla s dětmi k rodičům. Manžel útok nepopíral. Při vyšetření v nemocnici bylo zjištěno, že má podlitiny na pravém boku, naraženou část žeber a pohmožděnou krční páteř. Pracovní neschopnost vystavena nebyla.
38. Ve 22:40 hodin téhož dne podal k věci vysvětlení žalobce. Popsal, že se fakticky zdržuje 19 let v rodinném domě manželů J., kde vede společnou domácnost se třemi dětmi. Čtvrtý syn žije s prarodiči v přízemí. V. J. přijela dne 12. 7. 2021 navečer. Následujícího dne v průběhu oběda jej bývalá manželka urážela. Když chtěl projít ke sporáku, stála před ním s talířem polévky. Požádal ji, aby uhnula. Nereagovala, proto ji jemně posunul a protáhl se kolem ní. Ona mu poté polila záda polévkou. Žalobce se k ní otočil a uchopil jí ruce, aby zabránil dalšímu případnému útoku. Při přetahování se dostali na zem, manželka zůstala ležet na pravém boku. On se zvedal a plácl ji po jednom z ramen, protože nechtěl, aby v útoku pokračovala. Tím útok manželky skončil a odešla s dětmi dolů k rodičům. Šlo o přiměřenou obranu.

39. Potvrzení o vykázání včetně poučení o právech ohrožené i vykázané osoby převzala V. J. i žalobce 13. 7. 2021 ve 22:30 hod.
40. Proti vykázání podal žalobce ústně i písemně námitky, které byly posouzeny jako nedůvodné. Žalovaný setrval na závěru, že zákonné podmínky pro vykázání byly splněny.
41. Dne 20. 7. 2021 byli k podání vysvětlení předvoláni rodiče V. J., J. a J. J. Pan J. J. (otec V. J.) potvrdil, že umožnili žalobci i jeho dceři s dětmi bydlet v jejich rodinném domě. Vztah dcery s žalobcem se dramaticky zhoršil po rozvodu. Vyhazoval ji z horního bytu s tím, ať jde k rodičům, že v bytě bydlí on. Jeho chování se začalo měnit v agresi. Vnuk V. od 16 let bydlí s prarodiči dole, neboť již nechce bydlet s otcem. Co se týče incidentu dne 13. 7. 2021, popsal jej shodně jako ohrožená osoba. On sám záležitosti nebyl přítomen, doslechl se o ní od dcery a vnučky M. Uvedl, že agresivní chování žalobce se stále stupňuje a má strach o zdraví své manželky, dcery V. i vnuka V. Podniknou právní kroky k vystěhování žalobce z domu. Paní J. J, matka ohrožené osoby, dne 20. 7. 2021 odkázala na vyjádření svého manžela.
42. Na základě shora popsaných skutkových okolností soud věc posoudil a dospěl k závěru, že policejní vykázání žalobce bylo souladné se zákonem.
43. Podle § 44 odst. 1, věta první, zákona o Policii ČR platí, že *lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí.*
44. Institutem policejního vykázání se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, publikovaném pod č. 1859/2009 Sb. NSS. Přestože byla v citovaném rozhodnutí aplikována ještě předchozí úprava institutu vykázání nacházející se v zákoně č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (s účinností od 1. 1. 2009 zrušeném a nahrazeném právě zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), podmínky pro vykázání stanovené touto starší právní úpravou – včetně nutnosti existence *důvodného předpokladu* budoucího útoku násilné osoby – byly shodné s podmínkami obsaženými dnes v § 44 zákona o Policii ČR. Nejvyšší správní soud v uvedené věci zdůraznil, že podstatným pro aplikaci vykázání je zjištění, zda bezprostředně hrozí útok na chráněný zájem, což policie v daném řízení musí zpravidla v časové tísní dostatečně zjistit, a to v konkrétní chvíli a bezprostředně reagovat. Na straně jedné tak stojí nezpochybnitelný požadavek, aby vykázání bylo řádně zdůvodněno, na straně druhé časová naléhavost při řešení konkrétní situace, která může eskalovat do dalších incidentů.
45. V rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, Nejvyšší správní soud doplnil, že onen „důvodný předpoklad“ se musí opírat „o konkrétní objektivní skutečnosti, svědčící v případě vykázání o pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. Provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd.“ Naopak po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo

svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby. To by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání. Na druhou stranu je třeba připomenout i to, že vykázání nejenže chrání ohroženou osobu a fundamentální hodnoty její osobnosti, ale zároveň citelně zasahuje do soukromého a rodinného života, tj. do základních práv, vykázané osoby; proto k němu nemůže být přistupováno svévolně a bez jakéhokoli uvážení.

46. Pro posouzení zákonnosti vykázání – tj. faktického úkonu policisty v terénu – je tedy stěžejní zhodnotit, zda na základě důkazů, které měl policista na místě k dispozici, bylo vykázání v souladu s § 44 odst. 1 zákona o policii. Následné informace zjištěné z podaných vysvětlení, které byly učiněny na služebně policii až po faktickém vykázání, nemohou zpětně případnou nezákonnost jednání policisty zhojit.
47. Soud rozhodl o věci bez jednání za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s. K tomu nicméně doplňuje, že je mu znám závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený ve výše citovaném rozsudku č. j. 6 As 62/2012-18, podle něhož je při přezkumu zákonnosti zásahu spočívajícího ve vykázání ze společného obydlí často nutné nařídít ústní jednání a při něm vyslechnout všechny aktéry (tj. zasahujícího policistu, osobu ohroženou i osobu vykázanou), aby bylo zřejmé, za jakých okolností k vykázání došlo. Podle soudu je však nutné vnímat rovněž citlivost opětovného projednávání daného úkonu při soudním jednání pro ohroženou a vykázanou osobu. Proto za situace, kdy si lze již na základě spisového materiálu učinit dostatečný úsudek o skutkových okolnostech případu a účastníci souhlasí s projednáním věci bez ústního jednání, není nutné jednání nařizovat. V nynějším případě je zřejmé, že zasahující policista rozhodl o vykázání žalobce na základě vyjádření V. J. a zletilého syna V. J. J.; žalobce se na místě nevyjádřil. Přihlédnuto bylo rovněž k nesporné skutečnosti, že se V. J. po konfliktu se žalobcem nechala ošetřit v Nemocnici v Novém městě na Moravě. Za této situace byly podle soudu informace zachycené ve správním spise dostatečné pro posouzení zákonnosti vykázání žalobce podle § 44 zákona o Policii ČR. Soud proto jednání z úřední povinnosti nenařizoval.
48. Ze správního spisu zjistil, že policista rozhodl o vykázání žalobce na základě tvrzení V. J. o tom, že jejich vztahy se žalobcem se od rozvodu při pobytu v domě jejich rodičů stupňovaly až ji dne 13. 7. 2021 žalobce v době oběda fyzicky napadl. K tomu došlo poté, co na něj vylila talíř s polévkou. Následně vyhledala ošetření v Nemocnici v Novém Městě na Moravě. K věci se vyjádřil rovněž zletilý syn V. J. J., který sice incidentu nebyl přítomen, nicméně uvedl, že ze strany žalobce docházelo v minulosti k nepřiměřeným trestům dětí a že po rozvodu rodičů se vztah žalobce k bývalé manželce vyhrocoval. O vykázání žalobce v daném případě nebylo rozhodnuto pouze na základě subjektivních tvrzení ohrožené osoby, resp. syna. Objektivizovatelnou skutečností byl fakt, že V. J. utrpěla zranění ze strany žalobce (což žalobce ani nepopírá) a nechala se ošetřit na urgentním příjmu Nemocnice v Novém Městě na Moravě.
49. Soud připomíná, že kvalitu (věrohodnost) a úplnost skutkových podkladů pro policejní vykázání je nutno posuzovat v kontextu možností, jaké policie v dané situaci měla. Zasahující policista měl za prokázané, že ze strany žalobce došlo k fyzickému napadení V. J. Z její výpovědi dospěl k závěru, že hrozí do budoucna možné opakování útoku ze strany žalobce, neboť vzájemné vztahy s bývalým manželem se od rozvodu vyhrocoují, její přítomnost v domě vede k častým hádkám až k agresi a vztah žalobce s jeho dětmi (min. se zletilým synem) byl poznamenán fyzickými tresty. Přestože útoky žalobce vůči jeho dětem nebyly nikdy prokázány, mohlo předmětné tvrzení dospělého syna být významnou

indicií o povahových rysech žalobce. Soud je přesvědčen, že skutečnosti, které zasahující policista na místě zjistil, mohly vzbudit důvodný předpoklad, že se žalobce dopustí nebezpečného útoku proti zdraví V. J.

50. Argumentaci žalobce, že nemohl být vykázán ze společného obydlí, neboť V. J. s ním domácnost neobývá, soud nepřisvědčil. Ze správního spisu plyne, že žalobce se svojí manželkou bydlí řadu let v domě rodičů V. J. v B. K bydlení nemají právní titul, využívají se souhlasem rodičů byt v horním patře. Přestože se V. J. v rodinném domě nezdržovala trvale (nejprve jej opouštěla z pracovních důvodů, poté bydlela u kamarádů), podanými vysvětleními bylo potvrzeno, že po rozvodu v domě pobývá častěji, aby mohla být s dětmi. O tom, že v rodinný dům v B. 8 pro ni, žalobce i jejich děti představuje společné obydlí, tak podle soudu není pochyb.
51. Namítá-li žalobce, že žalovaný neměl rozhodnout o jeho vykázání, ale měl shromažďovat další podklady, nelze s ním souhlasit. Prvně je nutno uvést, že policejní vykázání je faktickým úkonem, k němuž dochází v terénu, často v časové tísní, kdy nelze trvat na podrobném zjišťování skutkového stavu tak, jako v klasickém správním řízení. Pokud žalobce hodlal argumentovat rozhodnutím soudu o svěření dětí do péče, bylo na něm, aby takové rozhodnutí zasahujícímu policistovi předložil. Nepochybně se tento dokument nacházel v jeho domácnosti, z níž byl vykázán. Pokud tak neučinil, ani se k věci na místě sám nevyjádřil, nelze zasahujícímu policistovi vyčítat, že si sám z vlastní vůle rozhodnutí soudu o péči neopatřil před tím, než rozhodl o vykázání žalobce z obydlí. Důkazy v tomto směru, které žalobce navrhoval v žalobě (SMS komunikace, facebook V. J., rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou z 30. 6. 2020, č. j. 14 Nc 528/2020-52) shledal soud nadbytečné. Nemohly nijak přispět k posouzení, zda zasahující policista na základě informací, které měl v době vykázání k dispozici, rozhodl o vykázání v souladu s § 44 zákona o Policii ČR či nikoliv.
52. K námitce nenaplnění podmínky důvodného předpokladu útoku soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zdůrazňuje, že *důvodný předpoklad* budoucího útoku musejí zakládat objektivně zjištěné skutečnosti, nikoli osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby (viz např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38). Zásah by nicméně bylo možné považovat za souladný se zákonem, i pokud by se zakládal pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, jež by však byly závažné a věrohodné, a současně by v konkrétní situaci nebylo možné další indicie získat nebo ty stávající verifikovat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal. Policisté mají nelehký úkol vážit, zda je zde rozumná pravděpodobnost, že některý ze zákonem předvídaných typů útoku nastane. Za tím účelem musí též vyhodnotit, zda je potřeba poskytnutí ochrany ohrožené osobě akutní, nebo zda je zde časový prostor pro ověření pravdivosti informací, s nimiž na policejní služebnu přišla.
53. Soud má za to, že zasahující policista za daných skutkových okolností oprávněně vyhodnotil, že se fyzický útok proti bývalé manželce může ze strany žalobce v budoucnu opakovat, a to i přesto, že se jednalo o jeho první útok vůči její osobě. Výpověď jejich společného syna V. J. J. mohla případné pochybnosti umocnit tím, že vylíčila chování žalobce vůči dětem v minulosti v určitých případech jako agresivní. Přestože o takových dřívějších útocích neexistovalo žádné potvrzení (důkaz), jednalo se o střípek, který bylo nutno na místě zohlednit. *Apriori* nelze výpověď syna hodnotit jako nepoužitelnou, jak požaduje žalobce, jen s poukazem na fakt, že syn jej nemá v oblibě a je ovlivněn matkou.

U zletilých dětí lze předpokládat, že do jisté míry objektivním způsobem zvládnou rodinné poměry nezávislému policejnímu orgánu interpretovat. Za situace, kdy se v rodinném domě dále nacházely nezletilé děti a rodiče V. J., považuje soud vyjádření zletilého syna jako neobjektivnější z ostatních nabízených možností.

54. K namítané nepřiměřenosti soud uvádí, že bylo na zasahujícím policistovi, aby zvážil závažnost jak případného zásahu do práva žalobce v souvislosti s jeho vykazáním na dobu 10 dnů (resp. zásahu do práv dětí), tak riziko možného ohrožení zdraví V. J. na straně druhé, nebude-li žalobce vykázán.
55. Jak potvrzuje výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 146/2014-38, „[v]ykázání, i když je časově omezené, představuje značný zásah do práva na soukromí a rodinný život vykazované osoby. Ta nejen že musí opustit svůj domov a hledat (i hradit) přechodné ubytování, ale přichází i v nikoli nepodstatné míře o faktickou možnost vykonávat svou rodičovskou zodpovědnost, zůstane-li její dítě v opuštěné domácnosti. Volit mezi v úvahu přicházejícími postupy by proto policie měla uvážlivě, tj. postupovat od mírnějšího opatření k přísnějšímu tak, aby byl zásah proporcionální nebezpečí, jež brozí.“ V nynějším případě soud dospěl k závěru, že zasahující policista měl dostatek podkladů pro závěr, že daná situace vyžaduje okamžitý zásah v podobě vykázání, neboť ji vyhodnotil jako nebezpečnou.
56. Soud vnímá závažnost předmětného zásahu do práv žalobce, který po dobu 10 dnů nemohl pobývat ve svém obydlí a nemohl pečovat o děti, které měl v péči. Potažmo bylo zasaženo rovněž do práv dětí, které s ním po dobu vykázání nemohly pobývat a trávit společný čas. Tento zásah je však nutno porovnat s cílem, kterého mělo být policejním vykázáním dosaženo. Tím byla ochrana zdraví ohrožené osoby a snaha o zabránění dalšího možného útoku ze strany žalobce. Je nutno vnímat, že neexistuje univerzální návod, jak mělo být v dané věci rozhodnuto. Vždy je třeba pečlivě vážit individuální okolnosti případu, neboť neopakovatelnost, prchavost situace a jednorázovost faktického zásahu se vzpírají zobecnění do jednotného právního pravidla. Po zvážení skutkových okolností případu soud uvádí, že zasahující policista oprávněně dospěl k závěru, že existoval důvodný předpoklad budoucího útoku ze strany žalobce vůči jeho bývalé manželce. Policejní vykázání žalobce tak bylo podle soudu za daných skutkových okolností přiměřeným řešením.
57. Žalobce v podané replice upozorňoval na fakt, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2021, č. j. 70 Co 130/2021-92, bylo zrušeno předběžné opatření nařízené Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou. Tato skutečnosti podle něj dokládá, že nebyly splněny podmínky ani pro policejní vykázání. K tomu soud upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše zmíněný rozsudek č. j. 6 As 62/2012-18), podle níž mezi vykázáním policejním a soudním existují podstatné odlišnosti, a to jak z hlediska jazykového, tak z hlediska smyslu a účelu těchto institutů, jakož i vzhledem k podmínkám jejich aplikace. Jedná se o kvalitativně různá opatření, činěná za rozdílných bezprostředních okolností a s rozdílnými důsledky. Nároky kladené na přikročení k těmto opatřením nejsou být stejné, nýbrž reflektují výše zmíněné odlišnosti. Z tohoto důvodu je proto pro věc nepodstatné, že soudy v civilním soudnictvím neshledaly podmínky pro uložení předběžného opatření naplněné. Tato skutečnost sama o sobě nepředurčuje, zda pro policejní vykázání podmínky splněny byly; to bylo nutné zkoumat právě v řízení o této žalobě. Pro nadbytečnost tak soud neprováděl dokazování předloženým usnesením Krajského soudu v Brně, neboť to nemohlo nijak ovlivnit jeho závěry o zákonnosti zásahu žalovaného.

58. Soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by odůvodnění policejního vykázání bylo nepřezkoumatelné nebo zmatečné. V tomto ohledu je nutno mít na paměti, že policejní vykázání má povahu faktického pokynu, nikoliv rozhodnutí. Je příslušníky Policie ČR často prováděno v časové tísní a v emotivně vypjaté situaci, kdy je třeba jednat rychle, na základě do jisté míry omezeného rozsahu skutečností, které lze v konkrétní chvíli a situaci zjistit. Tomu odpovídá rovněž odůvodnění úředního záznamu o vykázání. V nynějším případě úřední záznam umožňuje posoudit, na základě jakých skutečností bylo o vykázání rozhodnuto. Splňuje tedy požadavek přezkoumatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Požadavky žalobce, aby v úředním záznamu bylo vysvětleno, z jakého konkrétního důkazu je dovozován závěr o důvodném předpokladu budoucího útoku, jsou nepřijatelné. O vykázání se rozhoduje na základě všech zjištěných okolností, po jejich vyhodnocení ve vzájemném souhrnu. Navíc s přihlédnutím k časové tísní, v níž k tomuto úkonu dochází, nelze požadavky žalobce na větší podrobnost hodnocených důkazů akceptovat. Lichý je rovněž argument zmatečnosti postupu dovozovaný z toho, že k vykázání došlo v 17:35 hodin, ovšem žalobci bylo oznámeno až ve 22:30 hodin. Z žalobní argumentace i ze správního spisu je patrné, že žalobce postupu policie správně porozuměl. K vykázání fakticky došlo již v 17:35 hodin na místě samém na základě ústního oznámení, nicméně tato skutečnost byla žalobci písemně potvrzena předáním potvrzení o vykázání až ve 22:30 hodin. Se žalobcem však lze do jisté míry souhlasit v tom, že děti žalobce neměly být v úředním záznamu uvedeny jako ohrožené osoby, neboť podle popisu v úředním záznamu nesměřovalo policejní vykázání k jejich ochraně. Toto dílčí pochybení však nemá žádný vliv na zákonnost učiněného zásahu, ani v něm nelze spatřovat zmatečnost.
59. Žalobce dále namítal porušení § 47 odst. 2 zákona o Policii ČR z důvodu neúčasti nezúčastněné osoby. Z citovaného ustanovení vyplývá, že *při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení*. Podle předmětného ustanovení by účast nezúčastněné osoby měla být pravidlem a její nepřítomnost by měla být v úředním záznamu vysvětlena (Šteinbach, M. a kolektiv. Zákon o Policii České republiky. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018). To v nynějším případě nebylo splněno. Soud proto shledal pochybení žalovaného v tom, že v úředním záznamu o vykázání nijak nezdůvodnil, proč nebyla přibrána k vykázání nezúčastněná osoba. Toto pochybení však podle soudu nemělo vliv na nezákonnost zásahu, neboť mezi účastníky nepanují pochybnosti o tom, na základě jakých skutečností bylo o vykázání rozhodnuto. Podstatou žaloby je jejich právní hodnocení. Za této situace je soud přesvědčen, že popsany nedostatek neměl vliv na zákonnost policejního vykázání. Odkazuje-li žalovaný ve vyjádření k žalobě na skutečnost, že při podání vysvětlení žalobcem byly na služebně policii přítomny pracovnice OSPOD a zástupkyně žalobce, nelze k této skutečnosti přihlížet, neboť tyto skutečnosti nastaly až po okamžiku faktického vykázání žalobce. Není pochyb o tom, že k tomu došlo již v 17:35 hod (viz úřední záznam nebo potvrzení o vykázání). Ani tvrzení, že hrozba nebezpečí z prodlení byla v daném případě dovozena z objektivních okolností na místě (přítomnost dětí, prarodičů), nelze využít, neboť to nebylo obsaženo v úředním záznamu o vykázání, ale až ve vyjádření k žalobě. K určitému pochybení tedy došlo, v daném případě však nemělo vliv na zákonnost policejního vykázání, neboť o jeho průběhu spor mezi účastníky nepanoval.
60. Soud neshledal důvodné ani námitky směřující do nesprávného postupu žalovaného spočívajícího v nepoučení žalobce o možnosti vyzvednutí úředního záznamu o vykázání,

resp. v nedostatečném způsobu vypořádání jeho námitek. O možnosti převzetí kopie úředního záznamu o vykázání byl žalobce poučen dne 13. 7. 2021 v souladu s § 46 zákona o Policii ČR při převzetí potvrzení o vykázání. To si vyzvedl dne 16. 7. 2021 a proti vykázání podal kromě ústních námitek včas i námitky písemné. Jeho procesní práva tak nebyla nijak krácena. Neobstojí ani argumentace o nedostatečném vypořádání podaných námitek. Námitky podané dne 13. 7. 2021 byly vypořádány přípisem z 15. 7. 2021 tak, že policejní orgán neshledal důvod pro ukončení vykázání. Písemné námitky z 16. 7. 2021 byly vypořádány přípisem z 19. 7. 2021, přičemž na každou z námitek bylo věcně reagováno. Byť se jedná o odůvodnění úsporné, je z něj podle soudu patrné, proč nebyly shledány žalobcovy námitky důvodné. K procesním pochybením při poučení žalobce o jeho právech, resp. při vyřizování námitek tak nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

61. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že podmínky pro vykázání žalobce ze společného obydlí byly v posuzovaném případě splněny. Žalobu tak zamítl jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. Důkazy navrhané žalobcem soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť skutkový stav obsažený ve správním spise byl podle něj pro posouzení věci dostatečný.
62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu